

Юлія Стахівська

Поетеса, ілюстраторка,
журналістка.

Авторка поетичних книжок «Червоні чоловічки» та «Verde». Співупорядниця антології «Українська авангардна поезія (1910 – 1930 роки)».

Перехресні стежки

На околиці міста поодинокі сосни вктували свої худі плечі в зелені хвойні боа, біля автостанції дуб вронив жолудь, наче прогудів ноту контрабас. Славці здавалося, що ті дві сороки, котрі ніяк від дерева не відлетять, прокричали: «Фокстрот, фокстрот!» І справді, в цій осені чулася музика, серед сухозліток листя гралися золотисті її лисиці. От якби зараз упіймати таку машину, щоб замість шансону – джаз, щоб дорога здалася шовковою стрічкою, або автентика – горловий спів розливався б навколишніми полями, або... Розмріялася.

Он пара попереду вже сідає в білий джип. Що? Є місце? Чудово! І ось Славка вже застібає свій пасок безпеки на першому сидінні. У салоні дивно пахне. Жінка на задньому сидінні теж це зауважує:

- У вас тут, як у церкві... ладан, чи що?
- Мирра.

Западає мовчанка, в ній усі пасажери помічають колихання блискітливої іконки: Богородиця, що вказує на дитя, Ісуса. Славка намагається пригадати, як же називається такий тип ікон, здається, Одігітрія – «та, що вказує шлях». В дорозі це символічно. У дороги своя логіка, свої закони, зустрічі, зіткнення, свої знаки. Ось вони проїздять заправку Shell, і Славка вирішує, що в цій ситуації і з цими людьми буде доречно згадати про дороги:

- А ви знаєте, що ось цей логотип Shell – мушля – це символ дороги Святого Якова, знаменитої для католицького світу прочанської дороги? І ми якраз із вами на трасі Е40, українській частині Королівського шляху, Via Regia, що переходить у неї...

Водій на хвилину відводить погляд від дороги, уважно дивиться на Славку, а потім спокійним і холодним голосом каже:

- Ми живемо в православному світі. Наші прощі – до Лаври. Я саме звідти.
- То ви веруючий, – озивається ззаду чоловік. – Я теж веруючий, Бог мені поміг не пити.

Водій тяжко зітхає і вмикає... музику? Ні, запис починається десь із середини:

- *Послушание и смирение. Ведь послушание и смирение – это главное достоинство женщины. Не эгоизм, не сиюминутные желания, не служение бесу учёбы и карьеры, а кроткость и нежность, любовь к мужу и детям – вот истинное предназначение современной женщины. Русская православная церковь...*

Славка вже не чує цього голосу, цього монотонного бубоніння, що розсипається дрібним

горошком по всьому салону, від нього стає муляко, хочеться вийти. Вона вчасно згадує про навушники і музику в телефоні. Але чоловік поряд, чоловік, що мав би після відвідин Лаври відчувати любов до всього живого, знати щось про внутрішню свободу, раптом ошкетинюється:

- Що, не подобається? Від святих слів хочеться закрити вуха?
- Дозвольте, та які святі слова? Штамп на штампі, я не хочу це слухати, ще й про чужу церкву.
- Да, давайте, може, якусь музику, – намагається розрядити ситуацію жінка.
- Де це таких розумних вчать? – не заспокоюється водій.
- Я філолог.
- Хто-хто, рафінолог? – абсолютно серйозно перепитує ззаду чоловік.
- Філолог, книжки люблю.
- Тю, я тоже люблю, от раніш, як у Москву робить їздив, то купляв собі на вокзалі детективи всякі, а зараз пастор каже, що лучче Біблії нічого нема.
- Біблія не заперечує інших книжок, – відказує Славка.
- Ох і біс гордині в тобі сидить, дівчино. Язика прикуси, коли чоловіки говорять, – вже заводиться просвітлений водій.
- Та чого ви до дитини причепилися! Кожен сам собі хазяїн, – не витримує жінка.
- А ти, Тамарко, теж помовч, від гріха подалі, чула ж – послухання і смирення.
- Це ти б собі казав, святошу корчить, – зривається дружина. – Вимагайте від жінок того ж, що й від себе, ото буде чесно!
- Висадіть мене, будь ласка, он біля тієї зупинки, – просить Славка, вона вже тисячу разів пошкодувала, що не поїхала маршруткою.

Водій переїздить на праву смугу, на перехресті видніється чорний джип. Білий джип і не збирається хвилюватися, адже він їде по головній, а значить – чорний його пропустить. Це ж наче дорожня заповідь. Але чорне авто так не думає, воно хоче вирулити перше, воно дуже кудись поспішає... і ось машини цілуються, не сильно, на кілька тисяч гривень. Западає мовчанка.

З чорного джипу вилітає жінка, щось кричить, жестикулює. Її металевий голос дістає всіх із дна:

- Та я тебе в тій посадці закопаю!
- Ось ваша Ліліт, – іронізує Славка, – смиренно пробачте їй, цій жінці, бо що з неї візьмеш.

Водій буряковіє. З нього вилазять змії лайки. Він вибігає і теж кричить. Вони обоє комусь дзвонять, може, янголам-охоронцям. Може, скоро тут буде ДАІ – цей Пілат дороги. Усі рівні. Славка підходить до зупинки. З неї відкривається краєвид на ліс, село та придорожній хрест із різнокольоровими стрічками. В кожному кольорі своя сила – веселка. Дівчині щастить, її забирає автобус, грає радіо, «Океан Ельзи» заколисує:

*Одна в моїй кімнаті,
Нема куди тікати.
І їй напевно не допоможуть
Навіть танки і гармати.
Моя маленька незалежність.*

Юлія Стахівська «Перехресні стежки»

**ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО**

<http://facetoface.50vidsotkiv.org.ua>